

«Вірші — це мої думки, мої почуття»

Так висловилась про свою творчість Валентина Величко, з Вільгора. Тут вона у 1971 р. народилася, потім вишлася, в Бугринській школі здобула середню освіту, а в Дубенському педучилищі — середню спеціальну. І знову доля привела її в рідне село, де працює вчителем початкових класів.

Валентина Величко — нове ім'я на літературній карті району. В її творах відчувається власний голос, своє бачення навколишнього світу, помітна свіжа обривність. Ряд своїх віршів автор виконує на сцені як пісні.

В добрий путь, Валентино! Хай прихильною буде до тебе муза.

МОЯ БАТЬКІВЩИНА

Весна дарує білопінний цвіт,
Духмяна тиша проплива

долиною.
Це край, де я з'явилася на світ, —
Його я називаю Батьківщиною.

Луки в ромашках, в пшеницях поля,
І пишній цвіт калини над дитиною.
Це в мій край, це в моя земля —
Його я називаю Батьківщиною.

Від співу солов'їв хмеліє гай.
Лелека пролітає над хатиною.
О, як люблю я цей мелечий край —
Його я називаю Батьківщиною.

Мені з городу соняхом кива,
І пахне з печі теплою хлібиною.
Напугані тут батьки дали слова...
Цей край я називаю Батьківщиною.

Цей дивний край, пісенне джерело,
І він мене єднає із родиною.
У нього серце коренем вросло —
Його я називаю Батьківщиною.

Він душу рідним словом звеселя,
І йду я у життя його стежиною.
Мій рідний край, свята моя земля,
Тебе я величаю Батьківщиною.

КОЗАЦЬКА ПІСНЯ

Летять, летять у даль від нас
історії роки.

Не раз по веснах зламано на
бистрих ріках кригу.
Давно вже повернулися з походів
козаки.

Вогонь погас і тільки час не
зупиняє бігу.
Віками припорошені козацькї
стежки.

Вітрами закалисани курганів бль
і смуток.
Багато вже забулося, забулося
таки.

А пісні от козацької і досі не забуто.

Полями берестецькими летить
її луна.

І міль її незвідана, і сила
нездоламна.
В ній духу неприборкана глибока
таїна,

І воля непокорена, і сильний плач
Богдана.
В ній серцем наворожені й оміряні
слова,

Що, долею зурочені, з душі тривожно
линуть.
І поки пісня буде та козацькая жива,
Допоти, браття, житиме і воля
України.

ВЕСНА І ЖІНКА

Прокралась в небо голубинь ясна,
І сонце посміхається мрійливо.
Весна, як жінка, жінка, як
весна, —

І лагідна, і ніжна, і вразлива.

І посміхнулись береги ріці,
Моєлюб, поглянь: від віку і до віку
Весна і жінка, дві подруги ці,
Несуть любов безмірну і велику.

Он пролісок проснувся на горі.
Весна теплою береться сповивати.
Хай око помилує дітвори...
Весна і жінка — та і друга мати.

Вони прихливі, як весняний день.
Цінують вірність, як святкові
шати.

Вони тендітні з голосом пісень,
І з ними світ добрішим має стати.

Валентина ВЕЛИЧКО.